

บทที่ 11 ประวัติศาสตร์นิพนธ์อเมริกัน

ประวัติศาสตร์นิพนธ์ของสหรัฐแตกต่างจากประวัติศาสตร์นิพนธ์ของยุโรป เนื่องจากสภาพภูมิศาสตร์ การเมือง ความห่างไกลจากยุโรป ตลอดจนจุดประสงค์ในการเขียนแตกต่างกัน ทำให้ประวัติศาสตร์นิพนธ์ของอเมริกาในระยะแรกไม่เป็นที่สนใจของชาวต่างชาติ ยกเว้นชาวอเมริกันด้วยกัน อย่างไรก็ตาม ประวัติศาสตร์นิพนธ์ของสหรัฐอเมริกา ในศตวรรษที่ 20 ก้าวหน้ามากและเป็นที่สนใจทั่วไป ดังนั้นจึงขอแบ่งประวัติศาสตร์นิพนธ์ของอเมริกาออกเป็น 2 ภาค ภาคหนึ่ง ประวัติศาสตร์นิพนธ์ก่อนศตวรรษที่ 20 และภาคสอง ประวัติศาสตร์นิพนธ์ในศตวรรษที่ 20

ประวัติศาสตร์นิพนธ์ก่อนศตวรรษที่ 20

ประวัติศาสตร์นิพนธ์ของสหรัฐก่อนศตวรรษที่ 20 นั้น อาจแบ่งได้เป็น 4 ระยะ ได้แก่ สมัยอาณานิคม สมัยหลังเอกราช ค.ศ. 1814 สมัยโรแมนติก และสมัยปลายศตวรรษที่ 19 **สมัยอาณานิคม** ผู้เขียนประวัติศาสตร์ คือผู้ที่อพยพมาจากยุโรป ยังไม่มีความสำนึกเป็นชาติ มักได้อิทธิพลจากอังกฤษ ในศตวรรษที่ 17 นี้ นักประวัติศาสตร์ชั้นดีมักเป็นพระพิวริตัน¹ และเจ้าหน้าที่ของอาณานิคม ซึ่งทั้งสองกลุ่มได้ช่วยกันสร้างสังคมใหม่ในป่ามักเขียนอย่างเร่งรีบ เรื่องราวที่เขียนได้อิทธิพลจากศาสนา การที่พระเจ้ามีบทบาทในสังคมของตนตลอดจนมีจุดประสงค์จะบันทึกความยากลำบากให้ชนรุ่นหลังได้เรียนรู้ไว้ งานเขียนจึงอยู่ในขอบข่ายที่แคบ และมีลักษณะเป็นอัตชีวประวัติ ชาวต่างประเทศไม่สู้สนใจนัก จนกระทั่งคอตตอน แมทเธอร์ กล่าวในศตวรรษที่ 17 ว่า “สงครามระหว่างอเมริกันและอินเดียแดงคล้ายกับเป็นสงครามระหว่างกบและหมูในมหากาพย์ สำหรับโลกภายนอก...”²

¹หลักศาสนาของพวกพิวริตันนี้เชื่อว่า มนุษย์มีบาปติดตัวมาแต่กำเนิด ดังนั้นในโลกนี้จะมีบุคคล 2 จำพวก คือพวกที่ถูกเลือก และพวกที่ไม่รอดจากนรก อย่างไรก็ตามพิวริตันมีความเชื่อในความเมตตาของพระเจ้า คือพระเจ้าได้ทำสัญญากับมนุษย์ โดยพระองค์จะช่วยเหลือมนุษย์ที่มีความเชื่อในพระเจ้า และพระเจ้าจะชดเชยอย่างแท้จริงให้รอดพ้นจากการตกนรก

² Jacobs Barsun & Henry F. Graff, *The Modern Researcher* (Rev ed. ; New York : Harcourt, Brace & World, Inc., 1970), p. 205.

ชาวอาณานิคมที่สนใจการบันทึกเรื่องราวนั้น มักเป็นชาวอาณานิคมในรัฐเวอร์จิเนียและแมสซาชูเซต สำหรับอาณานิคมเวอร์จิเนีย ก็มีจอห์น สมิธ (ค.ศ. 1579-1632) ได้บันทึกการก่อตั้งอาณานิคมเวอร์จิเนีย (A True Relation....) พิมพ์ใน ค.ศ. 1608 เขายังได้บันทึกถึงการค้าขายกับพวกอินเดียนแดง นอกจากนี้เขาเขียนเกี่ยวกับการเริ่มปลูกยาสูบ การนำทาสนิโกรมายังอเมริกา และการที่เจ้าหญิงโพคาฮอนทัส ให้ความช่วยเหลือแก่เขา ซึ่งนักประวัติศาสตร์สมัยใหม่มีความเห็นว่าในกรณีหลังนี้ สมิธได้แต่งเรื่องขึ้น (ทั้งหมดนี้อยู่ในเรื่อง General Historie of Virginia,...ค.ศ. 1624) นักประวัติศาสตร์ชาวเวอร์จิเนียอีกคน คือ วิลเลียม สมิธ เป็นพระองกลีกัน ได้รับการศึกษาจากมหาวิทยาลัยอ็อกซฟอร์ด เขาเขียน The History of The First Discovery And Settlement of Virginia ใน ค.ศ. 1747 เขาค้นคว้าเอกสารของบริษัทลอนดอน และจากงานของจอห์น สมิธ เขาบรรยายรายละเอียดเกี่ยวกับเวอร์จิเนียจนถึง ค.ศ. 1624 แม้ว่าเขาตั้งใจจะเขียนประวัติศาสตร์เวอร์จิเนียจนถึงสมัยของเขา แต่หนังสือเล่มแรกของเขาไม่มีผู้สนใจเท่าใดนัก เขาจึงเลิกเขียน อย่างไรก็ตามงานของเขายังคงเน้นหนังสือประวัติศาสตร์เวอร์จิเนียที่ใช้ได้อยู่

สำหรับอาณานิคมแมสซาชูเซตนั้น การเขียนประวัติศาสตร์ก้าวหน้ากว่าของเวอร์จิเนีย เนื่องจากผู้ตั้งถิ่นฐาน เป็นชนปาราดิส³ และพิวริตัน ซึ่งเป็นนักอุดมคติและปัญญาชนทั้งสองกลุ่มเห็นความจำเป็นในการบันทึกการตั้งถิ่นฐานไว้ ซึ่งเป็นการขอบคุณพระเจ้าในการที่พระองค์ ชี้นำมาตลอด

แบรดฟอร์ด วิลเลียม (ค.ศ. 1590-1657)

ผู้นำของอาณานิคมพลีมัธตั้งแต่ ค.ศ. 1621-1657⁴ บางครั้งยกย่องเขาว่าเป็นบิดาประวัติศาสตร์อเมริกัน เขาเขียน History of Plymouth Plantation งานของเขาเชื่อถือได้มาก เขาบรรยายความช่วยเหลือของอินเดียนแดงชื่อ สกวันโต และซาโมเซต ที่สอนชาวอาณานิคมปลูก

---

³โรเบิร์ต บราวน์ เป็นผู้นำกลุ่มเซพพาราติส บางครั้งเรียกว่า กลุ่มอิสระ หรือพรรคพวกของบราวน์ เป็นกลุ่มไม่พอใจพวกองกลีกันอย่างรุนแรง ควรจะบูชาพระเจ้าในแบบง่าย ๆ และเน้นในคำเทศน์ของสาวกปอลที่ว่า “ให้แยกออกมาเพื่อจะไม่ต้องไปสัมผัสสิ่งสกปรก” กลุ่มเซพพาราติสจัดเป็นกลุ่มหัวรุนแรง จึงถูกจำคุกต้องอพยพมาอยู่ในฮอลแลนด์ แต่ทนสภาพแวดล้อมของฮอลแลนด์ไม่ได้ จึงแยกมาสร้างสังคมใหม่ในอเมริกา โดยมาตั้งอาณานิคมที่เมืองพลีมัธ

⁴พลีมัธ เจริญข้ามมาก ใน ค.ศ. 1624 จำนวนพลเมืองมีเพียง 124 คน ใน ค.ศ. 1630 มีน้อยกว่า 30 คน ในระยะแรกนี้แบรดฟอร์ด คาดว่าระบบการที่ชุมชนเป็นเจ้าของที่ดินทั้งหมดจะเป็นประโยชน์ต่ออาณานิคมนี้ แต่ภายหลังทดลองระบบนี้มา 3 ปี ก็เป็นที่ประจักษ์ว่าไร้ผล แบรดฟอร์ดจึงเลิกเสียและให้แต่ละครอบครัวที่มีดินของตนเอง

พืชพื้นเมือง และการหาเฟอร์ เขาประณามพฤติกรรมของทอมัส มอร์ตัน และความผิดของโรเจอร์ วิลเลียม เขาบรรยายโรคระบาด พายุลมหมุน แต่ความเชื่อของเขามืดต่อพระเจ้ายังไม่เสื่อมคลาย ความยึดมั่นในศาสนาของเขาทำให้ผู้อ่านเข้าใจจิตใจของพิลกริมได้ งานของเขายังคงใช้กันอยู่ในปัจจุบัน

จอห์น วินทรอบ (ค.ศ. 1588-1649)

วินทรอบจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ นับถือศาสนาคริสต์นิกายพิวริตัน ในค.ศ. 1629 เขานำชาวอังกฤษกลุ่มหนึ่งที่นับถือนิกายพิวริตันมาสร้างสังคมตามอุดมการณ์ เป็นตัวอย่างแก่ชาวโลกอันเป็นสังคมที่ยึดมั่นในคัมภีร์ไบเบิล เขาก่อตั้งอาณานิคมแมสซาชูเซต และเป็นข้าหลวงอยู่ 19 ปี เขาเขียน *The History of New England From 1630-1649* เนื้อเรื่องมีเฉพาะ การก่อตั้งอาณานิคมแมสซาชูเซตมิได้รวมนิวอิงแลนด์ทั้งหมด แต่ผู้พิมพ์ต้องการให้ขายได้มาก จึงใช้ชื่อนี้ วินทรอบบรรยายถึงการก่อตั้งสังคมที่ยึดมั่นในหลักการของพิวริตัน⁵ การค้ากับหมู่เกาะอินเดียตะวันตก เรื่องราวของโรเจอร์ วิลเลียมส์และแอนน์ ฮัทชินสัน ความสัมพันธ์กับอินเดียแดง ฝรั่งเศสและดัตช์ การเขียนของเขามีการขาดตอนเป็นช่วง ๆ และกล่าวถึงผู้เขียนอยู่เสมอ แต่งานของเขาก็จัดเป็นพงศาวดารที่มีค่าเกี่ยวกับอาณานิคมแมสซาชูเซต

คอตตอน แมธเธอร์ (ค.ศ. 1663-1728)

งานชิ้นสำคัญที่สุดของสมัยอาณานิคม คือ *Magnalia Christi Americana* ของแมธเธอร์ เขียนระหว่าง ค.ศ. 1693-1697 พิมพ์ในลอนดอนใน ค.ศ. 1702 เขาอยู่ในตระกูลคนสำคัญของอาณานิคมแมสซาชูเซต แมธเธอร์เป็นพระได้เขียนเรื่องประมาณ 400 กว่าเล่ม *Magnalia Christi Americana* เป็นเรื่องเกี่ยวกับการก่อตั้งอาณานิคมจนถึงการได้สวนแม่มดที่ซาเล็ม นอกจากนี้ยังมีประวัติบุคคลสำคัญ มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด สงครามกับอินเดียแดงมีจุดมุ่งหมายยืนยันในความ

---

⁵ในปี ค.ศ. 1637 สภาการปกครองแห่งแมสซาชูเซต ออกกฎหมายห้ามคนมาตั้งถิ่นฐานในอาณานิคม โดยไม่ได้พิสูจน์ความเห็นพ้องต้องกันกับความเชื่อทางศาสนาของพิวริตันให้เป็นที่ประจักษ์ในปี ค.ศ. 1648 พวกเขาได้ร่างศาสนบัญญัติ ระบุว่าหากคริสต์ศาสนิกชนสังกัดโบสถ์ใดโบสถ์หนึ่งซึ่งอำนาจต่อศาสนจักร ทางบ้านเมืองจะด่าเงินเดือนให้แก่ศาสนาจารย์ของโบสถ์นั้น ๆ และปลดออกจากตำแหน่งทันที จุดประสงค์เพื่อให้ประชาชนในอาณานิคม มีความเชื่อในทางศาสนาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จะเห็นได้ว่าพิวริตันไม่ยอมประนีประนอมในด้านศาสนา ไม่ยอมรับหลักจันดิธรรมในทางศาสนา ซึ่งพิวริตันถือว่าเป็นบาปในการยินยอมพร้อมใจให้คนบาปดำเนินชีวิตไปตามทางของตนเอง คนที่นอกกลุ่มออกจากลัทธิพิวริตันจะถูกนำขึ้นสภาการปกครอง และถูกเนรเทศเช่น แอนน์ ฮัทชินสัน เป็นต้น

คิดทางศาสนาของพิวริตัน เขาเกลียดชังพวกเควกเกอร์⁶ แม้ว่าจะงานของเขาแสดงความศรัทธาทางศาสนาอย่างมาก และการขาดการพิสูจน์อักษร แต่ก็ยังคงเป็นงานชิ้นสำคัญเกี่ยวกับประวัติอาณานิคมนิวอิงแลนด์ในศตวรรษที่ 17

ในศตวรรษที่ 18 ศาสนาเสื่อมลง พระกัมมัทนัยน้อยลงด้วย นักประวัติศาสตร์มักเป็นชนชั้นสูง เนื่องจากเป็นชนชั้นร่ำรวย ทำให้มีเวลาว่างในการศึกษา นักประวัติศาสตร์ชนชั้นสูงกลุ่มนี้มีความภูมิใจที่ได้เป็นอิสระจากศาสนาในแมสซาชูเซตในศตวรรษที่ 18 นี้ มีนักประวัติศาสตร์ที่ควรสนใจคือ โทมัส ปรีนซ์ และ โทมัส ฮัทชินสัน สำหรับ โทมัส ปรีนซ์ เป็นพระในบอสตัน เขาเก็บรวบรวมหลักฐานทางประวัติศาสตร์ แล้วเขียน *Chronological History of New England in the Form of Annals* (พิมพ์ ค.ศ. 1736, 1755) เป็นประวัติศาสตร์ที่น่าเบื่อ ส่วนเอกสารที่เขาสะสมไว้อยู่ในหอสมุดประชาชนแห่งบอสตันส่วน โทมัส ฮัทชินสัน เป็นนักประวัติศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ของอเมริกาในศตวรรษที่ 18 เขาเขียน *The History of The Colony of Massachusetts Bay* เป็นหนังสือที่เขียนอย่างเป็นกลางเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของอาณานิคมตั้งแต่ ค.ศ. 1620-1774 เขาเขียนเกี่ยวกับการพัฒนาทางเศรษฐกิจ การเมือง ศาสนา ภูมิศาสตร์ โดยเฉพาะชุดที่ 3 ของเขาเกี่ยวกับพลังต่าง ๆ ที่นำสู่การปฏิวัติ

สมัยหลังได้รับเอกราช (ค.ศ. 1776-1814)

ระหว่างการปฏิวัติอเมริกา มีนักประวัติศาสตร์น้อยมาก เนื่องจากเป็นระยะเวลาแห่งความสับสน ผู้เขียนเกี่ยวกับการปฏิวัติก็มี วิลเลียม กอร์ดอน เขียน *History of the Rise, Progress, and Establishment of the Independence of the United States of America* อีกคนคือ เดวิด แรมเซ (ค.ศ. 1749-1815) เป็นนายแพทย์ในชาร์ลส์ตันได้เขียน *History of the American Revolution* แสดงความรู้สึกชาตินิยม และผู้เขียนได้ประสบกับเหตุการณ์โดยตรง อย่างไรก็ตาม ทั้งสองคนอาศัยผลงาน

---

⁶คังโดย จอร์จ ฟอกซ์ (ค.ศ. 1624-91) พวกเควกเกอร์เรียกตัวเองว่า สมาคมแห่งมิตรภาพ เควกเกอร์ เน้นในความเป็นอยู่ง่าย ๆ ของชีวิตไม่ชอบความหรูหราและอุทิศชีวิตของตนเพื่อพระเจ้า และเพื่อนบ้านของตน เควกเกอร์ไม่มีพระเพราะถือคติว่า “ผู้ที่เชื่อถืออย่างแท้จริงคือพระ” ความกีดกันของเควกเกอร์ที่เด่นในสายตาคนปัจจุบันคือพวกนี้รักสวยดังนั้นก็เลยไม่ยอมรับราชการทหาร อย่างไรก็ตามพวกเควกเกอร์ไม่ยอมเสียภาษีแก่รัฐบาลไม่ยอมเปิดหมวกทำความเคารพผู้อาวุโส จึงเป็นที่รังเกียจของนิกายศาสนาอื่น ๆ ในอังกฤษขณะนั้น

ของ เอดมัน เบอร์ก ชาวอังกฤษโดยปราศจากความระมัดระวัง⁷ นักประวัติศาสตร์รุ่นหลังในต้นศตวรรษที่ 20 มาค้นพบ ทำให้ละเลยงานของทั้งสองคนไป

หลังการปฏิวัติ นักประวัติศาสตร์มักเขียนเกี่ยวกับท้องถิ่น ที่เกี่ยวกับการปฏิวัติวิบุรุษของการปฏิวัติ ซึ่งมีใช้การปฏิวัติในระดับชาติ แต่เป็นการปฏิวัติในส่วนของเซาท์แคโรไลนา นิวเจอร์ซีย์ ฯลฯ เช่น เดวิด แรมเซย์ เขียน History of the Revolution of South Carolina (ค.ศ. 1785) หรือของ เจเรมี เบลแนป เขียน History of New Hampshire (ค.ศ. 1784-1892) ซึ่งทอคกิลยกย่องมาก การเขียนแต่เรื่องของท้องถิ่น เนื่องจากสามารถเข้าถึงหลักฐานของท้องถิ่นได้ ยกเว้นนักประวัติศาสตร์ที่ร่ำรวยที่สามารถจ้างคนไว้คัดลอกไว้ในต่างประเทศ แม้แต่การคมนาคมภายในประเทศก็ไม่สะดวก นักประวัติศาสตร์ชื่อ แจจ สปาร์คส์ ใช้เวลาเดินทาง 6 ชั่วโมง จากนิวฮาเวน ถึงฮาร์ฟอร์ด เพื่อค้นหาเอกสารทางประวัติศาสตร์ ในระหว่างนี้ยังมีปัญหาขาดแคลนเอกสารชั้นต้น ดังนั้นในต้นศตวรรษที่ 19 อเมริกายังคงไม่มีประวัติศาสตร์ของสหรัฐยังคงไม่มีแบบอย่างสำหรับนักประวัติศาสตร์ระดับชาติ เอเบียล โฮล์ม เขียนพงศาวดาร 2 ชุด (ค.ศ. 1805) เบนจามิน ทรัมบูล พิมพ์ประวัติศาสตร์ทั่วไปใน ค.ศ. 1810 แต่เหตุการณ์เขียนถึงแค่ ค.ศ. 1761 แม้แต่ใน ค.ศ. 1839 เมื่อ สปาร์คส์ บรรยายประวัติศาสตร์การปฏิวัติอเมริกันที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด เขาต้องใช้งานเขียนของ คาร์โต บอตตา ชาวอิตาลีเขียน

กลุ่มโรแมนติค (ค.ศ. 1825-1880)

ลัทธิเสรีนิยมและการปฏิวัติอเมริกามีส่วนกระตุ้นให้เขียนในแนวชาตินิยม นักประวัติศาสตร์อเมริกาถือประวัติศาสตร์เป็นสาขาของวรรณคดีเช่นเดียวกับนักประวัติศาสตร์ในยุโรป สไตล์การเขียนมีความสำคัญกว่าความคิด เรื่องที่เขียนมักเป็นเรื่องการเมืองและบุคคลสำคัญ งานเขียนที่จัดอยู่ในระดับชาติมักจะเป็นชื่อประวัติเช่นของวอชิงตัน แจจ สปาร์คส์ เขียน The Writings of George Washington (ค.ศ. 1834-37) หรือของ วิลเลียม เวิร์ด เขียน Patrick Henry (ค.ศ. 1818) มีการปรับปรุงงานเขียนประวัติศาสตร์ในช่วงนี้ ภายใน ค.ศ. 1830 มีสมาคมประวัติ-

---

⁷เอดมัน เบอร์ก เขียน Reflection of the Revolution of France (ค.ศ. 1790) โจมตีการปฏิวัติฝรั่งเศสว่าเป็นหลักการที่มีอันตรายนและไม่ตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งความเป็นจริง โดยที่ชาติหนึ่งจะตัดขาดจากขนบธรรมเนียมของเก่าไม่ได้ และเขาทำนายว่า การปฏิวัติครั้งนี้จะนำไปสู่การจลาจลและระบอบเผด็จการ เบอร์ก ได้เขียนเรื่องเกี่ยวกับอเมริกาด้วยใน Annual Register

ศาสตร์ประมาณ 24 สมาคม มีการเก็บเอกสารต่าง ๆ วัสดุต่าง ๆ ก็เริ่มสะสมเอกสาร เป็นการปูหนทางให้มีการเขียนประวัติศาสตร์ทั่วไปของอเมริกา แต่หลักฐานเกี่ยวกับประวัติศาสตร์อาณานิคมยังคงอยู่ในอังกฤษแห่งเดียว

อย่างไรก็ดี การเขียนประวัติศาสตร์ยังต้องสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายมาก เฮนรี อดัมส์กล่าวว่า เป็นงานของชนชั้นสูง เพราะนักประวัติศาสตร์จะต้องรวยและมีการศึกษา แจจ สปาร์คส์ เป็นอาจารย์ประวัติศาสตร์คนแรกที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดใน ค.ศ. 1839 ตำแหน่งอาจารย์ประวัติศาสตร์ยังคงมีน้อยและเงินเดือนต่ำ จอร์จ แบนครอฟ กล่าวว่าเขาใช้เงินส่วนตัวประมาณ \$75,000 ใน ค.ศ. 1872 เพื่อค้นคว้าเอกสารและยังต้องเพิ่มเงินอีก \$25,000 กว่างานของเขาสำเร็จ เพราะเขาต้องจ้างคนลอกเอกสารให้เขาที่กองบรรณสารในลอนดอน จึงมีทั้งปัญหาของเวลาที่ต้องทำงานหนัก ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ค่าจ้างผู้ช่วยและต้องรู้จักผู้มีอิทธิพลเพื่อขอเข้าไปค้นคว้าในสถานที่บางแห่ง ประวัติศาสตร์จึงเป็นอาชีพของคนที่มีเวลาว่างและมีเงินเช่น สปาร์คส์ หรือแบนครอฟ

หลังจากยุคของประธานาธิบดีเจคสัน ก็มีชนชั้นซึ่งไม่พอใจการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่เน้นทางวัตถุมากขึ้น ได้หันมาเขียนประวัติศาสตร์แต่ไม่สนใจประวัติศาสตร์อเมริกา เช่น ดับเบิลยู เอช เพรสคอตต์ เขียน *Ferdinand and Isabella* (ค.ศ. 1836) และ *History of The Conquest of Mexico* (3 ชุด ค.ศ. 1843) จอห์น แอล มอตลีย์ เขียน *Rise of The Dutch Republic* (3 ชุด ค.ศ. 1856) และ *The History of The United Netherlands* (4 ชุด ค.ศ. 1860 และ ค.ศ. 1868)

ฟรานซิส ปาร์คแมน (ค.ศ. 1823-1893)

เป็นนักประวัติศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งของอเมริกา ปาร์คแมนศึกษาในมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด เขาใช้วิธีการวิทยาศาสตร์ในการวิเคราะห์เอกสารทางประวัติศาสตร์ ทำให้นักประวัติศาสตร์กลุ่มวิทยาศาสตร์ในปลายศตวรรษที่ 19 ถือว่าปาร์คแมนอยู่ในกลุ่มวิทยาศาสตร์ด้วย ปาร์คแมนรวบรวมหลักฐานจากหลายด้าน นอกจากงานเขียนแล้ว เขายังสัมภาษณ์อินเดียแดงและคนรุ่นก่อน ๆ ตลอดจนรวบรวมเอกสารจากกองบรรณสารฝรั่งเศสและอังกฤษ เพื่อเขียนการต่อสู้ระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศสเพื่อครอบงำอเมริกาเหนือ เขาเขียน *The Oregon Trail* (ค.ศ. 1846) *The Conspiracy of Pontiac* (ค.ศ. 1851) *Pioneers of France in The New World* (ค.ศ. 1865) *The Jesuits in North America in The Seventeenth Century* (ค.ศ. 1867) *La Salle and the Discovery of the Great West* (ค.ศ. 1869) *The Old Regime in Canada* (ค.ศ. 1874) *Count Frontenac and new France Under Louis XIV* (ค.ศ. 1877) *Mountcalm and Wolfe* (ค.ศ. 1884) *A Half Century of Conflict* (ค.ศ. 1892)

นักประวัติศาสตร์บางคนยกย่องปาร์คแมนเป็นเฮโรโดตัสในประวัติศาสตร์อเมริกัน บางคนยกย่องเขาเป็นตาซิตุส ปาร์คแมนบรรยายได้ดีมากไม่ว่าจะเป็นบุคคล เหตุการณ์หรือสภาพ ภูมิศาสตร์ เหตุการณ์ต่าง ๆ มีการเชื่อมต่อกันทำให้เรื่องมีเอกภาพ ปาร์คแมนเองใช้หลักฐานชั้นต้น ในการประกอบการเขียนอย่างมากมาย แต่งานเขียนของเขายังขาดความเป็นกลาง⁸

จอร์จ แบนครอฟ (ค.ศ. 1800-1891)

ศึกษาในเยอรมนีและได้รับอิทธิพลของ ฮีเรน⁹ แต่ทั้ง 2 แตกต่างกัน ฮีเรน เน้นทาง เศรษฐกิจ ในขณะที่แบนครอฟไม่สนใจและ ฮีเรน เน้นความเป็นกลาง แบนครอฟมีความลำเอียง ฮีเรน ให้ความสนใจต่อการตีความหมายเกี่ยวกับมวลชนในประวัติศาสตร์ และไม่เน้นการเขียน แบบนำต้นต้น แบนครอฟไม่ถนัดในการตีความหมาย แต่บรรยายได้อย่างน่าสนใจ หลักการ ของแบนครอฟมี 4 ข้อ

1. ใช้หลักฐานชั้นต้นซึ่งแบนครอฟสะสมเอง
2. เขาแยกหลักฐานระหว่างชั้นต้นและชั้นรอง ระหว่างผู้เขียนเห็นกับตาตนเอง และที่ ได้ยินได้ฟัง

3. เขาเริ่มบรรยายอย่างต้นต้น ซึ่งทำให้ไม่เป็นกลางลักษณะการเขียนของเขามักเน้น แต่สาธารณรัฐต่อต้านกษัตริย์ สนับสนุนประชาธิปไตยต่อต้านอภิชนาธิปไตย สนับสนุน คริสเตียนและต่อต้านคนนอกศาสนา อเมริกาต่อต้านยุโรป

4. แม้เขาเขียนแบบบรรยาย แต่เขียนได้อย่างกระชับ เขาย่อข้อความที่อ้างมา บางครั้ง ทำแบบไม่ยุติธรรม

การเขียนของเขาเป็นไปแบบแปลก บางครั้งทำให้คนอ่านรำคาญใจ แต่ข้อบกพร่องของ เขาอยู่ที่ปรัชญาของเขามีใช้วิธีการ โดยแท้จริงวิธีการของเขาบางอย่างดีมาก เช่นการเขียน ประวัติบุคคลนั้นต้องเขียนจากทัศนะของคน ๆ นั้น ไม่ใช่จากทัศนะของผู้เขียน แต่ปรัชญาของเขา ทำให้เขาไม่วิจารณ์ประวัติศาสตร์อเมริกัน เขาถือว่าพระเจ้ากำหนดแบบในประวัติศาสตร์แล้ว

---

⁸Willard Thorp, Merle Curti & Carlos Baker, eds., *American Issues Vol. 1 The Social Record* (Chicago : J.B. Lippincott Co., 1944), p. 283.

⁹อาร์โนลด์ เฮอร์มันน์ ลูวิก ฮีเรน (ค.ศ. 1760-1842) เขาสนใจค้นคว้าประวัติศาสตร์เอเชียและ แอฟริกา นอกจากนี้ยังสนใจประวัติเศรษฐกิจและการเมือง เขาชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างการค้าสมัย โบราณและสมัยปัจจุบัน อาจกล่าวได้ว่าเขาใช้เศรษฐกิจตีความหมายประวัติศาสตร์ แต่เขามีได้เน้นทางเศรษฐกิจ มากเกินไป

การแบ่งสัดส่วนในการเขียนของเขาที่มีข้อบกพร่อง เช่น เขาเขียน History of The United States from the Discovery of America (ค.ศ. 1834-1887) มี 10 ชุด 4 ชุดแรกกินเวลา 271 ปี 6 ชุดหลัง 19 ปี งานของเขาขาดหลักตรรกวิทยา เขาเขียนเกี่ยวกับชีวิตของอินเดียนแดงในชุดที่ 3 ซึ่งควรอยู่ชุดที่ 1 แบนครอฟยังสนใจทางการเมืองมากกว่าสังคม เศรษฐกิจ สถาบัน และวัฒนธรรม ทำให้เห็นว่าแบนครอฟไม่ได้วางโครงการเขียนอย่างมีแบบแผน

งานของเขายังลำเอียงในแง่ที่ว่า แบนครอฟมีความคิดล่วงหน้ากำหนดอยู่ในใจแล้ว เช่น แบนครอฟถือว่าชาวอาณานิคมในยุคต้น ๆ นั้น เป็นนักประชาธิปไตยทุกคน แท้จริงสังคมของอาณานิคมของอเมริกันไม่ได้เป็นประชาธิปไตยในทุกด้าน ต่อมา ชาร์ลส์ ฟรานซิส อดัมส์ ได้เขียน Three Episodes of New England History โดยแก้ไขให้ถูกต้องขึ้น แบนครอฟยกย่องการปฏิวัติอเมริกา ในฐานะเป็นการต่อสู้เพื่อเสรีภาพของมนุษยชาติ และนำโดยนักชาตินิยมที่เด่น ๆ สำหรับประวัติการก่อตั้งอเมริกาเป็นสาธารณรัฐนั้นเขาถือว่าเทียบเท่า เอนิด โดยให้วอชิงตันเข้าแทนที่จักรพรรดิอ็อกัสตัส สำหรับรัฐธรรมนูญนั้นผู้ร่างก็คือกลุ่มคนที่เป็นอัจฉริยะ ซึ่งคนในยุคอื่น ๆ ไม่อาจเทียบได้

หากใช้มาตรฐานของแบนครอฟในการตัดสินผลงานของเขาแล้ว จะเห็นได้ว่าข้อบกพร่องของแบนครอฟคือทางด้านภาษา ถ้าหากเขามีความสามารถในการบรรยาย เช่น คาร์โล มิเชอเล และแมคคอบเลย์แล้ว ผู้อ่านอาจไม่พิจารณาถึงวิธีการของเขาในแง่ที่ไม่เป็นวิทยาศาสตร์อย่างแท้จริง หรือข้อบกพร่องในด้านข้อเท็จจริง เขาเขียนผิดพลาดหลายประการ เช่น เกี่ยวกับ พ.ร.บ. การเดินเรือ เกี่ยวกับพระเจ้าจอร์จที่ 3 และลอร์ดนอร์ท แต่รังเกียจยกย่องเขาเป็นนักประชาธิปไตยที่ยิ่งใหญ่โดยที่แบนครอฟมิได้เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย เขาจึงมีอิทธิพลต่อการศึกษาระวัติศาสตร์น้อย

ประวัติศาสตร์นิพนธ์ในปลายศตวรรษที่ 19

ตั้งแต่ประมาณ ค.ศ. 1870 เป็นต้นไป นักประวัติศาสตร์อาชีพเริ่มมีบทบาทมากขึ้น นักประวัติศาสตร์อาชีพได้ศึกษาวิธีการทางประวัติศาสตร์ และประวัติศาสตร์จากมหาวิทยาลัย กลุ่มนี้สอนประวัติศาสตร์และเขียนด้วย ในด้านการศึกษาประวัติศาสตร์ในอเมริกา ได้มีการยกเลิกหลักสูตรเก่า ๆ ที่ให้ความสนใจประวัติศาสตร์น้อย ทำให้วงการมหาวิทยาลัยต้องการอาจารย์สอนประวัติศาสตร์เพิ่มขึ้น แต่เป็นความก้าวหน้าที่เป็นไปอย่างช้า ๆ เนื่องจากใน ค.ศ. 1884 สถาบันการศึกษาชั้นสูงของอเมริกา 400 แห่งมีอาจารย์ที่สอนประวัติศาสตร์โดยตรง

เพียง 20 คน 10 ปีต่อมาอาจารย์สอนประวัติศาสตร์เพิ่มเป็น 100 คน ในขณะเดียวกันมหาวิทยาลัยใหม่ ๆ มุ่งในด้านการวิจัยและผลิตบัณฑิตระดับปริญญาโท ตลอดจนมีการก่อตั้งสมาคมประวัติศาสตร์อเมริกันใน ค.ศ. 1884

นอกจากนี้ ในปลายศตวรรษที่ 19 มีการก่อตั้งห้องสมุดทั่วประเทศ โดยเฉพาะการที่เฮอริเบิร์ต พุดนัม ก่อตั้งหอสมุดรัฐสภา มุ่งรับใช้คองเกรสและอำนวยความสะดวกแก่ห้องสมุดอื่น พุดนัมทำให้หอสมุดเป็นแหล่งรวมของเอกสาร ต่อมา ดับเบิลยู ซี ฟอร์ด แห่งหอสมุดได้พิมพ์ Journals of The Continental Congress (34 ชุด ค.ศ. 1904-1937)

แม้ว่านักประวัติศาสตร์อาชีพเริ่มมีบทบาทมากขึ้น แต่ก็ยังมีนักประวัติศาสตร์สมัครเล่น เช่น โมเชส ซี ไทเลอร์ สอนวรรณคดีอังกฤษในมหาวิทยาลัยมิชิแกน เขียนเกี่ยวกับประวัติศาสตร์อาณานิคมและการปฏิวัติ ซีโอดอร์ รุสเวลท์ เขียนเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ชายแดนของอเมริกา เฮนรี อดัมส์ เขียนประวัติศาสตร์ในตอนต้นศตวรรษที่ 19 เจมส์ ฟอร์ด โรดส์ เขียนเกี่ยวกับสงครามกลางเมือง และจอห์น แบค แมคมาสเตอร์

นักประวัติศาสตร์สมัครเล่นทั้ง 5 คนยกเว้นแมคมาสเตอร์มาจากแถบนิวอิงแลนด์หรือนิวยอร์ก ซึ่งเป็นแหล่งที่มีสมาคมประวัติศาสตร์มากมาย ตลอดจนเป็นแหล่งที่สนใจในประวัติศาสตร์ นอกจากนี้แถบนิวอิงแลนด์ยังเป็นแหล่งผลิตนักประวัติศาสตร์ในศตวรรษที่ 17 อันเนื่องมาจากอิทธิพลของนิกายพิวริตันที่ถือว่ามนุษย์จะต้องจดบันทึกเพื่อจดจำการกระทำที่ดีของบรรพบุรุษ นักประวัติศาสตร์ทั้ง 5 คนเขียนประวัติศาสตร์ระดับชาติโดยเน้นเอกภาพของชาติ ตลอดจนเน้นในเสรีภาพ โดยถือว่าเอกภาพและเสรีภาพเป็นสิ่งแบ่งแยกมิได้

ส่วนนักประวัติศาสตร์อาชีพมักเขียนเรื่องสถาบัน เช่นการประชุมประจำเมือง การค้าทาส การศึกษา เศรษฐกิจ โดยมุ่งค้นหาจุดกำเนิดของสถาบันเหล่านี้ สืบสาวไปถึงสมัยอาณานิคมและยุโรป

นอกจากจะแบ่งกลุ่มนักประวัติศาสตร์ในปลายศตวรรษที่ 19 เป็นนักประวัติศาสตร์อาชีพและสมัครเล่น ยังอาจแบ่งเป็นกลุ่มต่าง ๆ ตามแนวการตีความหมายของนักประวัติศาสตร์

กลุ่มชาตินิยม

จอห์น แบค แมคมาสเตอร์ (ค.ศ. 1852-1932)

เขียน History of the People of the United States (ค.ศ. 1883-1913) มี 8 ชุด เดิมเขาสอนวิศวกรรมศาสตร์ในมหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน เขาเขียนประวัติศาสตร์อเมริกันตั้งแต่ปีสิ้นสุดการ

ปฏิวัติจนถึงปีสิ้นสุดสงครามกลางเมือง เป็นงานที่ครอบคลุมทั้งการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมและการทูต เป็นประวัติศาสตร์ของประชาชนอเมริกัน เขียนให้แก่ชาวอเมริกัน ซีไอเออร์ รูสเวลท์ ยกย่องว่าเขาเป็นนักประวัติศาสตร์ของประชาชนอเมริกันทั้งมวล

แมคมาสเตอร์เน้นในชีวิตประจำวันของประชาชน สภาพสังคมทั่วไปโดยเขาเก็บข้อมูลจากหนังสือพิมพ์ จดหมาย บันทึกความทรงจำ การท่องเที่ยวของเขา ทำให้งานของเขาน่าสนใจ และมีผู้ใช้อ้างอิงกันมาก งานของเขามีส่วนทำให้เปลี่ยนทัศนคติของชาวอเมริกันที่มีต่อประวัติศาสตร์ของตนในแง่ที่ทำให้มีการวิจารณ์และมีความเป็นจริงมากขึ้น มีการขยายขอบเขตออกจากการเมืองออกไป ตลอดจนกำจัดการจัดตำนานต่าง ๆ ออกจากประวัติศาสตร์

แมคมาสเตอร์เขียนบทความลงนิตยสารต่าง ๆ มากมาย และเขียนประวัติศาสตร์ 3 บทลงใน Cambridge Modern History ต่อมาเขียนตำราของนักเรียนมัธยม เช่น School-History of the United States (ค.ศ. 1897) ใช้หลัก 3 ประการ

1. ขยายขอบเขตออกไปเป็นเศรษฐกิจ สังคม
2. ลดความสนใจต่อประวัติศาสตร์อาณานิคม
3. ให้ความสนใจการขยายไปทางตะวันตกและอุตสาหกรรมในตะวันออกมากขึ้น

แต่หนังสือเล่มนี้ยังคงให้ความสนใจแก่เรื่องทหารมากไป ซึ่งมีประมาณ 24% ของหนังสือ ทำให้ไม่ได้เน้นในเรื่องขบวนการทางการเมืองบางขบวนการ เช่น การขัดแย้งระหว่างแจ๊คสันและธนาคารแห่งสหรัฐ ซึ่งเขาเขียนสั้นมาก

อาจกล่าวได้ว่า แมคมาสเตอร์ เป็นครูประวัติศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งของชาวอเมริกัน เขาทำให้ประวัติศาสตร์มีความสำคัญ ขอบกพร่องของเขานั้น ลูกศิษย์ของแมคมาสเตอร์วิจารณ์ว่ามีได้ใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์เท่าไรนัก งานของเขายังขาดความต่อเนื่อง แม้เขาค้นคว้าอย่างกว้างขวางแต่ไม่ลึกซึ้ง โดยที่มีงานหลายด้าน ทำให้เขาอ้างผิด ๆ ในบางครั้ง ขอบกพร่องที่สำคัญของเขามี 2 ประการ คือ การอ้างจากหนังสือพิมพ์มากเกินไป เนื่องจากหนังสือพิมพ์มักจะไม่เป็นกลาง อีกประการคือ เขาให้ความสำคัญแก่บุคคลสำคัญน้อยเกินไป ในหนังสือของเขาประชาชนมีบทบาทมาก แต่คนสำคัญก็มีบทบาทเหมือนกันซึ่งเขาไม่ได้เน้นอิทธิพลของคนเหล่านี้ให้พอเพียง

ประวัติศาสตร์ในแนววิทยาศาสตร์¹⁰

ประวัติศาสตร์แบบวิทยาศาสตร์ ได้แพร่หลายจากเยอรมนีในปลายศตวรรษที่ 19 มา
ยังอเมริกา อย่างไรก็ดี ประวัติศาสตร์แบบวิทยาศาสตร์ได้เกิดในสหรัฐก่อนปลายศตวรรษที่ 19
เช่น ผลงานของนักประวัติศาสตร์สมัครเล่น ชื่อ ริชาร์ด ฮิลเดรท เขียน History of the United
States (พิมพ์ ค.ศ. 1849-1852) และ เฮนรี ซี ลี เขียนประวัติศาสตร์สมัยกลาง (ค.ศ. 1866-1867)
ทั้งสองคนเป็นผู้ริเริ่มประวัติศาสตร์แบบวิทยาศาสตร์ โดยไม่เคยได้รับการศึกษาในต่างประเทศ
เฮนรี อดัมส์ (ค.ศ. 1838-1918)

เฮนรี อดัมส์ เป็นหลานของ จอห์น ควินซี อดัมส์ และเป็นบุตรชายของ ซี เอฟ อดัมส์
เขาศึกษาในมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดและเบอร์ลิน เฮนรี อดัมส์ เป็นเลขานุการของบิดาระหว่างที่
ผู้บิดาเป็นเอกอัครราชทูตในอังกฤษ เฮนรี อดัมส์จึงอยู่ในแวดวงของผู้ประสบความสำเร็จ เขา
รู้จักบุคคลชั้นนำในการเมือง และปัญญาชน เขากลับมาสอนในมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด แล้วเปิด
วิชาสัมมนาเป็นครั้งแรก อดัมส์จัดพิมพ์เอกสาร Documents Relating to New England Federalism
1800-1815 (ค.ศ. 1877) เป็นเอกสารที่มีประโยชน์โดยมีคำนำกำกับอยู่ งานชิ้นต่อมาคือ Life
of Albert Gallatin เป็นงานสำคัญ คอมมาเจอร์นักประวัติศาสตร์วิจารณ์ว่าเป็นประวัติศาสตร์
ชีวประวัติที่ดีที่สุด ส่วน เนวิน มีความเห็นว่าเป็นเล่มที่ดี แต่ไม่ใช่เล่มที่ดีที่สุด เนื่องจากขาดการ
ตีความหมายหลักฐานที่ได้มา อดัมส์พยายามเขียนอย่างเป็นกลางแต่ขาดความรู้ลึกโดยสิ้นเชิง
อดัมส์เขียน History of the United States during the Administrations of Adams and Jefferson อีกเล่ม
คือ Mont-St.-Michel and Chartres (ค.ศ. 1904) มุ่งแสดงเอกภาพของสมัยกลาง ส่วน Education
of Henry Adams (ค.ศ. 1906, 1907, 1918) แสดงความคิดในสมัยปัจจุบัน เขามีความคิดว่าก่อนที่
นิวตันจะคิดทฤษฎีวิทยาศาสตร์ของเขามนุษย์มีความศรัทธาและยึดมั่นในศาสนา แต่เมื่อนิวตันคิดทฤษฎี
ของเขาได้สำเร็จ คนรุ่นต่อมาได้ใช้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน การใช้เครื่องจักรกับ
อารยธรรมได้แก้ปัญหาหลายอย่าง แต่ก็ได้นำปัญหาหลายประการ เฮนรี อดัมส์ได้ตั้งคำถามว่า
เครื่องจักรโดยเฉพาะอย่างยิ่งระเบิดต่าง ๆ จะทำลายอารยธรรมหรือไม่

¹⁰ ประวัติศาสตร์แบบวิทยาศาสตร์ หมายถึงการวิเคราะห์วิจารณ์หลักฐาน คุณค่าทางแนวโรแมนติก
ด้อยกว่าคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ โจมตีความลึกลับและได้รับอิทธิพลของทฤษฎีวิวัฒนาการ โดยถือว่า การ
เปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์จะเน้นการเปลี่ยนแปลงที่เป็นลูกโซ่ เหตุการณ์ทุกเหตุการณ์อยู่ในลูกโซ่แห่งเหตุ
และผลที่ไม่สิ้นสุด หน้าที่ของนักประวัติศาสตร์คือค้นหาความเกี่ยวพันของลูกโซ่แต่ละโซ่ว่าเหตุการณ์ใดเกิด
ก่อนและหลังประวัติศาสตร์แบบวิทยาศาสตร์ ยังหมายถึงการใช้วิธีการวิจารณ์ การสัมมนาและการใช้สมมติฐาน
ที่ได้จากวิทยาศาสตร์ธรรมชาติมาเป็นกฎพื้นฐานของความเป็นจริงที่ใช้กับประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นอิทธิพลของ
รังเก บัคเคิลและดาร์วินรวมกัน

งานของเขาเรื่อง Mont-St.-Michel and Chartres มีความเกี่ยวข้องกับ Education of Henry Adams ดังนี้คือ

1. อดัมส์ถือว่าในประสบการณ์ของมนุษย์จะมี 2 พลัง คือ พลังภายในซึ่งเน้นที่ตัวเอง พลังนี้ถูกห่อหุ้มด้วยศาสนา พลังนี้ก่อให้เกิดเอกภาพ อีกพลังภายนอกที่ไม่เกี่ยวกับตัวเอง สมัยก่อนเรียกว่าธรรมชาติ สมัยปัจจุบันคือวิทยาศาสตร์

2. ถ้าเราดูประวัติศาสตร์ พลังแรกจะแสดงมากในสมัยกลาง มนุษย์ก้าวมาจนถึงขั้นสูงสุดในเรื่องเอกภาพ แต่ต่อมาก็เปลี่ยนมีการใช้เหตุผล มีการทดลองทางวิทยาศาสตร์ มนุษย์และชีวิตที่เคร่งศาสนาไม่ใช่ศูนย์กลางของจักรวาลอีกต่อไป แต่ธรรมชาติและวิทยาศาสตร์กลายเป็นศูนย์กลาง โลกเริ่มไม่เป็นเอกภาพ ประวัติศาสตร์จะอยู่ใน 2 รูปนี้

การจะเข้าใจความคิดของอดัมส์ ต้องอ่านทั้ง 2 เล่มควบคู่กัน จึงจะเข้าใจได้ดี

เฮอริเบิร์ต แบกซ์เตอร์ อดัมส์ (ค.ศ. 1850-1901)

เฮอริเบิร์ต แบกซ์เตอร์ อดัมส์ เป็นชาวนิวอิงแลนด์ แต่มิได้มีเชื้อสายเกี่ยวข้องกับอดัมส์คนอื่น ๆ เขาได้รับการศึกษาจาก Phillips Exeter Academy, Amherst College และมหาวิทยาลัยไฮเดลเบิร์ก ต่อมาได้เป็นผู้อำนวยการศึกษาประวัติศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยจอห์น ฮอบกินส์ในระหว่างทศวรรษที่ 1880 และ 1890 เขามีความเชื่อเกี่ยวกับสถาบันท้องถิ่นของอเมริกาเหมือนของเซอร์ เฮนรี เมน ที่กล่าวว่าสถาบันท้องถิ่นของอเมริกามีจุดกำเนิดที่ป่าในเยอรมนี แล้วแพร่หลายมายังอังกฤษ และตกทอดมาถึงนิวอิงแลนด์ในอเมริกา¹¹ ความคิดนี้ อัลเบิร์ต บุสแนล ฮาร์ท ได้ตั้งเป็นสมมติฐานทิวตอนิกขึ้นมาเรียกว่า “หลักพื้นฐานประวัติศาสตร์อเมริกา” สรุปได้ดังนี้

1. ประวัติศาสตร์ทุกชาติมีความเกี่ยวข้องกับชาติอื่น
2. สถาบันเป็นการเจริญเติบโต มิใช่การสร้างขึ้นมา
3. สถาบันของสหรัฐมีจุดกำเนิดจากทิวตอนิก แล้วตกทอดมาเป็นของอังกฤษแล้วมาถึงอเมริกา

4. ความเจริญเติบโตของสถาบันของสหรัฐ ได้เริ่มจากท้องถิ่นแล้วมุ่งสู่ส่วนกลาง ทฤษฎีนี้มีการถกเถียงในอังกฤษ ใน ค.ศ. 1883 เฟรดเดอริค ซีบอห์น เขียน The English Village Community ได้แย้งว่าสถาบันท้องถิ่นได้อิทธิพลของโรมันมากกว่าเยอรมัน ต่อมาลูกศิษย์ของเฮอริเบิร์ต แบกซ์เตอร์ อดัมส์ ชื่อ ชาร์ลส์ เอ็ม แอนดรูว์ ก็โจมตีความคิดของอาจารย์ซึ่งจะศึกษาต่อไป

¹¹ John Higham, Leonard Krieger and Felix Gilbert, *History*, p. 161.

ถึงแม้ว่าเฮอริเบิร์ต แบกซ์เตอร์ อดัมส์มิใช่ นักประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียง แต่เขาเป็นบุคคลแรกที่สนับสนุนให้มีการใช้ประวัติศาสตร์เป็นวิชาชีพ และนำแบบอย่างการศึกษาประวัติศาสตร์ในเยอรมนีมาใช้ในอเมริกามากกว่าคนอื่น ยิ่งกว่านั้น ได้ร่วมก่อตั้งสมาคมประวัติศาสตร์อเมริกัน โดยได้รับความช่วยเหลือจากสมาคมสังคมศาสตร์อเมริกัน ผู้ร่วมก่อตั้งมี 41 คน แต่มีน้อยคนที่ได้รับการฝึกมาทางประวัติศาสตร์ เฮอริเบิร์ต แบกซ์เตอร์ อดัมส์เป็นเลขานุการของสมาคมดังกล่าวถึง 16 ปี

เฮอริเบิร์ต แบกซ์เตอร์ อดัมส์ ได้ใช้ความพยายามในการชักชวนสมาคมประวัติศาสตร์ของรัฐและท้องถิ่นให้มาขึ้นอยู่กับสมาคม ต่อมาเขาพยายามให้สมาคมขึ้นอยู่กับการศึกษาของสหรัฐ เพื่อรัฐบาลจะได้ให้เงินช่วยเหลือเพื่อใช้ในการค้นคว้าหรือพิมพ์เอกสาร ใน ค.ศ. 1889 กองเกรสก็ให้ความช่วยเหลือ อย่างไรก็ตามสภาพของอเมริกาแตกต่างจากเยอรมนี เนื่องจากปัญญาชนในอเมริกามีได้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับรัฐในปลายศตวรรษที่ 19 และโดยที่วอชิงตันเองก็มีได้เป็นเมืองหลวงแบบยุโรป กล่าวคือเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่าง เช่น ความรู้ แพ้ชั้นการเมือง สังคม ฯลฯ ทำให้มีการถกเถียงใน ค.ศ. 1895 ว่าจะประชุมในเมืองใด เนื่องจากวอชิงตันมิได้เป็นศูนย์กลางทางความรู้ ทำให้การประชุมของสมาคมไม่น่าสนใจ จึงมีมติให้เปลี่ยนสถานที่ประชุมทุกปี โดยประชุมตามมหาวิทยาลัยใหญ่ ๆ

ผลงานของสมาคมในระยะนี้น่าสนใจ คือ มีการแต่งตั้งกรรมการเพื่อพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรประวัติศาสตร์ในโรงเรียนมัธยม สมาคมได้ออกนิตยสารชื่อ American Historical Review หรือ AHR ใน ค.ศ. 1895 ในที่สุดผู้นำของสมาคมตระหนักว่าไม่อาจพึ่งรัฐบาลได้ จึงดำเนินการตั้งคณะกรรมการจัดเก็บเอกสารขึ้นคณะหนึ่ง เพื่อรวบรวมรายชื่อเอกสารที่ไม่ได้ดีพิมพ์ที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์อเมริกา และตั้งคณะกรรมการกองบรรณสาร ค.ศ. 1899 เพื่อพิมพ์หลักฐานประวัติศาสตร์ที่มีในแต่ละรัฐออกเผยแพร่แก่ผู้สนใจ ใน ค.ศ. 1907 สมาคมก็เลิกประเพณีเลือกผู้ที่จะอุปถัมภ์ประวัติศาสตร์มาเป็นประธาน และผู้ได้รับเลือกเป็นนักประวัติศาสตร์ชื่อ จอห์น แฟรงคลิน เจมสัน

กลุ่มนักประวัติศาสตร์อาณานิคม

นักประวัติศาสตร์ในกลุ่มนี้ได้แก่ จอร์จ หลุยส์, เฮอริเบิร์ต แอล ออสกูด และชาร์ลส์ เอ็ม แอนดรูส์ ในปลายศตวรรษที่ 19 อเมริกาและอังกฤษมีสัมพันธไมตรีอันดีต่อกัน เนื่องจากเยอรมนีมีท่าทีที่ก้าวร้าว ทำให้มีนักประวัติศาสตร์กลุ่มดังกล่าวหันมาศึกษานโยบายการปกครอง

อาณานิคมของอังกฤษ โดยสรุปนักประวัติศาสตร์กลุ่มนี้มีความเห็นว่า อังกฤษปกครองอาณานิคมดีแล้ว สาเหตุของการปฏิวัติมิได้เกิดจากความบีบคั้นของ พ.ร.บ.การเดินเรือต่าง ๆ คณะกรรมการการค้า และศาลต่าง ๆ ได้ทำหน้าที่ของตนถูกต้อง อย่างไรก็ตาม การปฏิวัติอเมริกาเป็นผลจากที่อเมริกาได้พัฒนาทางสังคมและการเมืองที่ผิดแผกไปจากอังกฤษ ดังนั้น สาเหตุของการปฏิวัติอยู่ที่การขัดแย้งทางด้านอุดมการณ์

ชาร์ลส์ แมคลิน แอนดรูส์ (ค.ศ. 1863-1943)

แอนดรูส์โจมตีความคิดเกี่ยวกับต้นกำเนิดสถาบันท้องถิ่นของอเมริกาของ เฮอร์เบิร์ต แบกซ์เตอร์ อดัมส์ แอนดรูส์เขียนวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับการตั้งถิ่นฐานในลุ่มแม่น้ำคอนเนคติกัต โดยชี้ให้เห็นว่าสมมติฐานดิวโตนิคเป็นการเปรียบเทียบ ความเหมือนกันอย่างผิวเผินมากกว่า แสดงให้เห็นว่ามีความเกี่ยวข้องกันอย่างแท้จริง เนื่องจากเมืองในนิวอิงแลนด์แตกต่างจากเมืองของดิวโตนิคมาก และชุมชนที่ปกครองตนเองในสมัยแอ่งไกล แชนซอนก็ไม่มีหลักฐานพอที่เชื่อถือได้ นักประวัติศาสตร์กลุ่มอาณานิคม ชื่อ เอ็ดเวิร์ด แซนนิ่ง สนับสนุนความคิดของแอนดรูส์ในเวลา 2 ปีต่อมา นอกจากนี้แอนดรูส์มีความคิดว่ารัฐบาลทั่วไปสร้างเมือง ดังนั้น สถาบันส่วนกลางมาก่อนสถาบันอื่น ๆ ดังนั้นจะต้องศึกษานโยบายอังกฤษก่อนที่จะเข้าใจอาณานิคมอเมริกา ทำให้กลุ่มนี้ได้ชื่อว่า กลุ่มอาณานิคม

แอนดรูส์ได้ตีความหมายการปฏิวัติอเมริกาในหนังสือชื่อ *The Colonial Background of The American Revolution* (ค.ศ. 1924) สรุปว่านโยบายใหม่ของอังกฤษที่ใช้ในอเมริกานั้น กระตุ้นให้เกิดวิกฤตการณ์ทางรัฐธรรมนูญ นักปลุกระดมที่ขาดความรับผิดชอบได้ใช้ปรัชญาสิทธิตามธรรมชาติ ทำให้เรื่องต่าง ๆ เลวลง

เมื่อแอนดรูส์แก่ลงเขาเขียน *The Colonial Period of American History* (ค.ศ. 1934-1938) แอนดรูส์ ยังมีลูกศิษย์ที่รับช่วงงานคือ ลอว์เรนซ์ เอช กิบสัน เขาเป็นผู้ทำให้กลุ่มอาณานิคมทันสมัยขึ้น ในทศวรรษที่ 1930 กลุ่มอาณานิคมหมดอิทธิพลในมหาวิทยาลัยใหญ่ ๆ กลุ่มที่มีอิทธิพลคือกลุ่มโพเรเกอร์สชีพ

แอนดรูส์มักเขียนแบบกฎหมาย ไม่เขียนเกี่ยวกับการพัฒนาทางเศรษฐกิจของอาณานิคม ละเลยการขัดแย้งในแต่ละเขต ตลอดจนให้ความสนใจต่อประวัติศาสตร์ประชาชนธรรมดาน้อยมาก

เซอร์เบิร์ต แอล ออสกูด (ค.ศ. 1855-1918)

ศึกษาจากมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย ใน ค.ศ. 1887 เขาเป็นครูชั้นมัธยมและได้พิมพ์บทความเกี่ยวกับอาณานิคมอเมริกา เขาถือว่าอเมริกาในระยะแรก ๆ มิได้ตัดขาดจากยุโรปโดยสิ้นเชิง ในการศึกษาประวัติศาสตร์อาณานิคมต้องมองจากลอนดอนแล้วจึงตระหนักว่าความจริงและความยุติธรรมมิได้อยู่กับฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ออสกูดได้ปริญญาเอกใน ค.ศ. 1889 เขาได้เดินทางไปลอนดอนเพื่อค้นคว้าเพิ่มเติม กลับมาเป็นอาจารย์ที่โคลัมเบียและเริ่มเขียนประวัติศาสตร์สถาบันของอาณานิคม

ออสกูดรายงานต่อสมาคมประวัติศาสตร์อเมริกาใน ค.ศ. 1898 เกี่ยวกับการค้นพบของเขา กล่าวคือ เขาแบ่งแยกอาณานิคมตามโครงสร้างรัฐธรรมนูญ นักประวัติศาสตร์เคยแบ่งอาณานิคมเป็นเขต ๆ เช่น นิวอิงแลนด์ อาณานิคมภาคกลาง และอาณานิคมภาคใต้ แต่ออสกูดแบ่งอาณานิคมเป็นอาณานิคมที่ได้รับพระทานบัตร และอาณานิคมส่วนพระมหากษัตริย์ การแบ่งเช่นนี้ทำให้ศึกษาเปรียบเทียบได้ดีกว่า ออสกูดเขียน *The American Colonies in The Seventeenth Century* (3 ชุด ค.ศ. 1904-1907) ออสกูดมีลูกศิษย์ที่เก่งมากคือ จอร์จ หลุยส์ เบียร์

จอร์จ หลุยส์ เบียร์

เขาเน้นนโยบายเศรษฐกิจของอังกฤษที่มีต่ออาณานิคม โดยเฉพาะนโยบายอาณานิคมของอังกฤษในระหว่าง ค.ศ. 1578-1765 เขาสรุปว่าลัทธิพาณิชย์นิยมที่อังกฤษใช้นั้นเป็นความพยายามที่ซื่อสัตย์ที่มุ่งก่อผลประโยชน์แก่จักรวรรดิ

นักประวัติศาสตร์กลุ่มอื่น ๆ

ในศตวรรษที่ 17 และ 18 นักประวัติศาสตร์อเมริกันมิได้เขียนประวัติศาสตร์ยุโรปแต่มาเขียนในศตวรรษที่ 19 งานที่เป็นที่ยอมรับได้แก่ของ วอชิงตัน เออร์วิง เขียน *Columbus* (ค.ศ. 1828) วิลเลียม เพรสคอตต์ เขียน *History of The Reign of Ferdinand And Isabella, The Catholic* (ค.ศ. 1838) เพรสคอตต์ ถือว่าเขาเขียนโดยปราศจากความรู้สึกในเรื่องชาติ นอกจากนี้ยังมี เฮนรี ชาร์ลส์ ลี เขาพัฒนาประวัติศาสตร์สถาบันเพื่อศึกษาประวัติศาสตร์ทั่วไปของแต่ละยุค นักประวัติศาสตร์สำคัญอีกคนคือ อัลเฟรด ที มาแฮน (ค.ศ. 1840-1914) เขียนประวัติศาสตร์ของมหาอำนาจทางทะเล มีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้เป็นบทเรียนของประเทศ ชื่อ *The Influence of Sea Power Upon History, 1660-1783* (ค.ศ. 1890) เขาวิเคราะห์ความรุ่งเรืองและความเสื่อมของมหาอำนาจทางทะเล เชื่อมโยงประวัติศาสตร์การเมืองกับประวัติศาสตร์การนาวี มาแฮนมีอิทธิพลต่ออีโอดอร์ รูสเวลท์ วุฒิสมาชิก เฮนรี คาบอต ลอดจ์ และนักจักรวรรดินิยมอื่น ๆ หนังสือของเขาแพร่หลายนอกอเมริกามาก ความคิดของเขาได้รวมเข้าไว้ในนโยบายของสหรัฐ